

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

DOLiS/DEC-201/11

dot. DOLiS-440-441/09

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), art. 12 pkt 2 i art. 22 w związku z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po rozpoznaniu wniosku wykładowcy, o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją administracyjną z dnia 29 listopada 2010 r. (znak: DOLiS/DEC-1314/10/47285,47294), dotyczącą skargi na upublicznienie w sieci komputerowej przez uczelnię, jego danych osobowych utrwalonych w tekście uchwały Senatu uczelni nr (...) z dnia 25 czerwca 2008 r.,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga wykładowcy (zwanego dalej Skarżącym) na upublicznienie w sieci komputerowej przez uczelnię (zwaną dalej Politechniką) jego danych osobowych utrwalonych w tekście uchwały Senatu uczelni nr (...) z dnia 25 czerwca 2008 r. Skarżący uzupełniając braki formalne skargi wskazał, iż „wnioskuję – w drodze decyzji administracyjnej o przywrócenie – stanu zgodnego z prawem, a w szczególności usunięcia bezprawnego przetwarzania mych danych osobowych rozpowszechnianych w Internecie wraz z uchwałą nr (...) Senatu Politechniki z dnia 25.06.2008”. Jednocześnie Skarżący podniósł, iż „nigdy nie wyraził i nie wyraża zgody na przetwarzanie zarówno w uczelnianym, jak i ogólnodostępnym Internecie takich treści jak jego ocena jako uczestniczącego »w procedurach związanych z odpowiedzialnością dyscyplinarną nauczycieli akademickich«”, wskazał, iż stosowanie określenia „w procedurach” w odniesieniu do zasiadania w Uczelnianej Komisji Dyscyplinarnej jest „wyjątkowo obraźliwe i nie na miejscu”. Ponadto Skarżący wskazał, że w treści uchwały stwierdzono, iż „uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia”, a jednocześnie wynika z niej, że nie wchodzi ona w życie, ponieważ nie została podjęta, co w konsekwencji

powoduje, że całość opublikowanego dokumentu go ośmiesza. Konkludując, Skarżący wskazał, iż domaga się „wycofania uchwały nr (...) Senatu Politechniki z dnia 25.06.2008”, „spowodowania sprostowania przez władze Politechniki wadliwych treści i stwierdzeń objętych skargą”, „przekazanie przez Politechnikę procedury publikowania uchwał zawierających nazwiska pracowników wraz z procedurą dostępności do tych dokumentów, zarówno w wersji pisanej, jak i elektronicznej i to dla pracowników Politechniki, osób trzecich, studentów studiów zaocznych i studentów studiów dziennych”, a ponadto wskazał, że „jeżeli brak procedury publikacji uchwał, które naruszają przepisy o przetwarzaniu danych osobowych – wnoszę o możliwe pilne jej opracowanie oraz stosowanie, tak aby przypadków jak w skardze uniknąć w przyszłości”.

Za pismem z dnia 13 sierpnia 2010 r. Skarżący przesłał kopię wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 30 czerwca 2010 r. (...) w sprawie z powództwa Skarżącego przeciwko Politechnice o odszkodowanie z tytułu naruszenia zasad równego traktowania w zatrudnieniu. W uzasadnieniu wyroku powyższy sąd apelacyjny stwierdził, że sąd I instancji słusznie uznał, iż „odmowa przyjęcia uchwały nr (...) stanowiła kolejny przejaw molestowania powoda” oraz wskazał, iż „Senat, odmawiając negatywnej oceny uchwały nr (...) Rady Wydziału Elektrycznego (poprzez nieprzyjęcie uchwały nr (...) – uwaga Generalnego Inspektora), automatycznie akceptował jej treść naruszającą godność powoda”. W piśmie z dnia 13 sierpnia 2010 r. Skarżący podniósł m.in. że „okoliczność umieszczenia nazwiska niżej podpisanego w treści upowszechnionej uchwały stanowi niewątpliwie naruszenie prawa i potwierdza fakt molestowania powoda) w rozumieniu art. 18^{3a} § 5 pkt. 2 Kodeksu Pracy” oraz wskazał, iż „treść uchwały 258/2008 Senatu Politechniki rozpowszechniana jest nadal w Internecie, a obowiązkiem Pana Generalnego Inspektora staje się zabezpieczenie danych o tym rozpowszechnianiu (na użytek innych postępowań sądowych) oraz nałożenie obowiązku na administratora sieci internetowej Politechniki do zamieszczenia na tym dokumencie stwierdzenia: treść uchwały 258/2008 Senatu Politechniki z dnia 25.06.2008 narusza art. 18^{3a} §5 pkt. 2 Kodeksu Pracy”. Ponadto Skarżący wniósł cyt.: „o zabezpieczenie i przekazanie mi istniejących dokumentów dotyczących stwierdzenia »treść uchwały 258/2008 Senatu Politechniki z dnia 25.06.2008 narusza art. 18^{3a} §5 pkt. 2 Kodeksu Pracy« - do czasu prawomocnego uchylenia przedmiotowej uchwały”, motywując to przeciwdziałaniem sprzecznemu z prawem usunięciu przedmiotowej uchwały („po cichu”) z Internetu. Powyższe żądania Skarżący uzasadnił również tym, że pomimo prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach m.in. powyższa uchwała nadal obowiązuje, co nakłada na niego „konieczność dostosowania się do art. 68 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, tj. regularne informowanie społeczności akademickiej (...) o naruszanej godności powoda”. Ponadto Skarżący - wskazując, iż Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych przyczynił się do usprawiedliwienia dyskryminujących i hańbiących go uchwał - wniósł o przekazanie mu „danych instytucji Unii Europejskiej właściwej do rozpatrzenia skargi na postępowanie Pana Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych”.

W toku przeprowadzonego w sprawie postępowania administracyjnego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych (zwany dalej również Generalnym Inspektorem) ustalił, co następuje.

1. Skarżący jest pracownikiem naukowym Politechniki Częstochowskiej i był przewodniczącym Uczelnianej Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli Akademickich Politechniki w kadencji 2005-2008 przez część tej kadencji.

2. Uchwałą nr 53/07/08 z dnia 12 czerwca 2008 r. Rada Wydziału Elektrycznego Politechniki, w związku z dotyczącym przewodem habilitacyjnym jednego z nauczycieli akademickich wnioskiem rzecznika dyscyplinarnego ds. nauczycieli akademickich o ukaranie dziekana Wydziału Elektrycznego karą dyscyplinarną oraz podpisanym m.in. przez Skarżącego postanowieniem o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego związanego z powyższym przewodem habilitacyjnym, uznała uczestnictwo m.in. Skarżącego w cyt. „tej procedurze” za „szczególnie naganne, wyjątkowo szkodliwe dla Wydziału Elektrycznego i niegodne nauczyciela akademickiego”.
3. W Senacie Politechniki, na wniosek ówczesnego Rektora, poddano pod głosowanie projekt uchwały nr 258/2008 z dnia 25 czerwca 2008 r. w sprawie wyrażenia opinii wobec uchwały Rady Wydziału Elektrycznego nr 53/07/08 z dnia 12 czerwca 2008 r. W projekcie uchwały stwierdzono m.in., iż Senat, jako naganne uznaje dokonywanie przez Radę Wydziału Elektrycznego oceny osób sprawujących w imieniu uczelni funkcje związane z prowadzeniem postępowań dyscyplinarnych tj. m.in. Skarżącego (wskazanego z imienia, nazwiska i tytułu naukowego) oraz wyraża sprzeciw wobec zamieszczenia odpisów uchwały nr 53/07/08 w aktach osobowych m.in. Skarżącego. Większość uprawnionych do głosowania opowiedziała się przeciw uchwale.
4. Wersja elektroniczna (w postaci pliku ze skanem) dokumentu zawierającego tekst uchwały i wyniki głosowania nad jej przyjęciem jest dostępna w sieci komputerowej Politechniki (adres:x). Politechnika wyjaśniła, że cyt. „uchwała jest udostępniona wyłącznie w sieci wewnętrznej Uczelni, osoby korzystające z innych sieci nie mają do niej dostępu” (pismo z dnia 10 sierpnia 2009 r. - karta 19 akt sprawy). Przeprowadzona w dniu 27 września 2010 r. w Biurze Generalnego Inspektora próba uzyskania dostępu do tego pliku z sieci zewnętrznej zakończyła się wynikiem negatywnym z powodu braku pozwolenia na dostęp do pliku.

Decyzją administracyjną z dnia 29 listopada 2010 r. (znak: DOLiS/DEC-1314/10/47285,47294), Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych odmówił Skarżącemu uwzględnienia wniosku.

W ustawowym terminie Skarżący, pismem z dnia 16 grudnia 2010 r., złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej ww. decyzją.

Skarżący wskazał, iż „wniosek wynika z faktu otrzymania »Decyzji« dr. R. Wiewiórowskiego z dnia 29.11.2010 ewidentnie nie na temat złożonego w dniu 13.08.2010 mego wniosku, a dodatkowo z błędnymi ustaleniami stanu faktycznego”. Niezależnie od powyższego Skarżący podniósł, iż „Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych w Polsce poprzez swą niską świadomość prawną (...) i odmowę podejmowania działań zachęca mobera (Politechnikę) grono osób z kierownictwa Uczelni do kontynuowania akcji dyskryminowania wybranej grupy osób”, a zaskarżona decyzja administracyjna „dotycząca innych już nie aktualnych spraw - jest dodatkową zachętą do kontynuowania dyskryminacji i stanowi o konieczności włączenia Unii Europejskiej w proces ochrony praw obywatela jednego z państw Unii Europejskiej”.

W uzasadnieniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Skarżący wskazał, iż swój pierwszy - dotyczący „zaniechania rozpowszechniania w ogólnodostępnym Internecie (a więc w sposób dostępny z dowolnego miejsca na kuli ziemskiej) Uchwały nr 258/2008 Senatu Politechniki z

dnia 25.06.2008” - wniosek złożył w dniu 5 czerwca 2009 r, a „pismem DOLiS-440-441/09/34793 z dnia 24.09.2009 Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych odmówiło zajęcia się sprawą, co uznać należy za jej zakończenie”. Skarżący stwierdził również „jaki zresztą ma sens wycofywanie treści Uchwały nr 258/2008 Senatu Politechniki po upływie niemal 2 lat i gdy między innymi w jej następstwie i przy pomocy »kierownictwa« Uczelni pozbawiony zostałem już członkostwa w różnych redakcjach lub komitetach konferencji naukowych!”. Skarżący wskazał również, iż „tak więc w swym - będącym podmiotem oceny - piśmie z dnia 13.08.2010 (...) - nie domagałem się, jak mylnie to wywodzi Pan Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych (...) - wycofania treści Uchwały nr 258/2008 Senatu Politechniki z Internetu. (...) Domagałem się natomiast pomocy w zamieszczeniu w Internecie przy tej Uchwale stwierdzenia z prawomocnego wyroku (...) oraz - przewidując odpowiedź nie na temat - prosiłem o udostępnienie danych instytucji Unii Europejskiej właściwej do rozpatrzenia skargi na postępowanie Pana Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych w Polsce”.

Ponadto Skarżący podniósł, iż pkt 2 ustaleń dotyczących stanu faktycznego sprawy, w którym stwierdzono, iż „uchwałą nr 53/07/08 z dnia 12 czerwca 2008 r. Rada Wydziału Elektrycznego Politechniki, w związku z dotyczącym przewodu habilitacyjnego jednego z nauczycieli akademickich wnioskiem rzecznika dyscyplinarnego ds. nauczycieli akademickich o ukaranie dziekana Wydziału Elektrycznego karą dyscyplinarną oraz podpisanym m.in. przez Skarżącego postanowieniem o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego związanego z powyższym przewodem habilitacyjnym, uznała uczestnictwo m.in. Skarżącego (...)”, jest błędny, a nawet stronniczy. Skarżący wskazał, że „jest to wersja rozpowszechniona w Polsce przez Politechnikę Częstochowską” oraz, iż „»ustalenie« dr. W. R. Wiewiórowskiego polega na tym, że potwierdza on w swej Decyzji, że rzekomo Komisja Dyscyplinarna, której niżej podpisany był przewodniczącym prowadziła postępowanie »w związku dotyczącym przewodu habilitacyjnego« lub »związanego z powyższym przewodem habilitacyjnym«.” Dodatkowo Skarżący odnosząc się do pkt 4 ustaleń odnośnie stanu faktycznego sprawy, gdzie wskazano, iż „przeprowadzona w dniu 27 września 2010 r. w Biurze Generalnego Inspektora próba uzyskania dostępu do tego pliku z sieci zewnętrznej zakończyła się wynikiem negatywnym z powodu braku pozwolenia na dostęp do pliku” podniósł, iż „jaki jest sens ustalania faktycznego czegoś, co od samego początku nie jest przedmiotem skargi i dodatkowo nie ma sensu (w przedmiotowym piśmie z dnia 13.08.2010 stwierdzono przecież (...): »upublicznionych początkowo w ogólnokrajowym, a po okresie ok. 10 miesięcy (...) w ogólnouczelnianym serwisie internetowym Politechniki «. Przecież nawet i dzisiaj łatwo ustalić kiedy ograniczenie dostępu spoza Politechniki zostało dokonane (...). Kroków takich jednak Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych dr W. R. Wiewiórowski nie podjął i z tego względu ustalić należy poprawnie okres ogólnej dostępności do danych z Uchwały 258/2008 nie tylko z Warszawy, ale także z Brukseli”. Podsumowując swój wniosek Skarżący wskazał, iż „z przedstawionych względów wniosek o zamieszczenie w dokumencie elektronicznym Politechniki o nazwie Uchwała Senatu Politechniki z dnia 25 czerwca 2008 (...) stwierdzenia treść uchwały Senatu Politechniki narusza art. 18^{3a} §5 pkt. 2 Kodeksu pracy jest koniecznością, gdyż tylko w ten sposób przeciwdziałać można utajnieniu sprawy. Po zamieszczeniu stwierdzenia niżej podpisany wydrukuje treść Uchwały i prześle ją do wszystkich

pracowników Politechniki, co ma na celu przeciwdziałanie dyskryminacji wybranej grupy osób w Politechnice.

Po powtórным rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przeanalizowaniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji Generalnego Inspektora z dnia 29 listopada 2010 r. (znak: DOLiS/DEC-1314/10/47285,47294) jest prawidłowe.

Na wstępie odnieść należy się do zarzutu, że zaskarżona decyzja jest - jak to podniósł Skarżący - „nie na temat złożonego w dniu 13.08.2010 mego wniosku”. W ocenie Generalnego Inspektora zarzut ten jest wynikiem mylnego przyjęcia przez Skarżącego, iż jego pismo z dnia 13 sierpnia 2010 r. skutkuje wszczęciem postępowania odrębnego od postępowania zainicjowanego jego wcześniejszymi pismami dotyczącymi upublicznienia przez Politechnikę jego danych osobowych utrwalonych w tekście uchwały Senatu Politechniki. Wskazać zatem należy, że w sprawie upublicznienia przez Politechnikę danych osobowych Skarżącego utrwalonych w tekście uchwały Senatu Politechniki z dnia 25 czerwca 2008 r. prowadzone jest jedno postępowanie, a zaskarżona decyzja tą sprawę rozstrzyga. Podkreślić należy, że prowadzenie przez Generalnego Inspektora odrębnego postępowania odnośnie każdego z wnoszonych przez Skarżącego żądań dotyczących treści rozstrzygnięcia (tj. np. żądań zawartych w piśmie z dnia 9 lipca 2009 r., gdzie Skarżący wskazał, iż „wnioskuję – w drodze decyzji administracyjnej o przywrócenie – stanu zgodnego z prawem, a w szczególności usunięcia bezprawnego przetwarzania mych danych osobowych rozpowszechnianych w Internecie wraz z uchwałą 258/2008 Senatu Politechniki z dnia 25.06.2008”, oraz domagał się m.in. „wycofania uchwały Senatu Politechniki z dnia 25.06.2008” oraz „spowodowania sprostowania przez władze Politechniki wadliwych treści i stwierdzeń objętych skargą”, czy też wskazanego w piśmie z dnia 13 sierpnia 2010 r. żądania nakazania Politechnice zamieszczenia oświadczenia stwierdzającego, że treść uchwały nr 258/2008 narusza art. 18^{3a} §5 pkt 2 Kodeksu pracy) skutkowałoby koniecznością wydawania odrębnych decyzji administracyjnych, które dotyczyłyby tego samego stanu faktycznego i zawierałyby identyczną jego ocenę. Byłoby to wielokrotne rozstrzyganie tej samej sprawy, co jest wadą powodującą nieważność decyzji administracyjnej. Zgodnie bowiem z art. 156 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), zwanej dalej Kpa, organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną. Mając na uwadze, że w ocenie Generalnego Inspektora prawidłowe jest prowadzenie jednego postępowania w sprawie upublicznienia przez Politechnikę danych osobowych Skarżącego utrwalonych w tekście uchwały Senatu Politechniki i wydanie w związku z tym jednej decyzji administracyjnej rozstrzygającej sprawę, podnieść w tym miejscu należy, iż stwierdzenie - jak w zaskarżonej decyzji - że nie istnieje stan naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych, powoduje wydanie rozstrzygnięcia odmawiającego uwzględnienia wniosku o przywrócenie stanu zgodnego z prawem i bezprzedmiotowe jest rozważanie czy stan zgodny z prawem można przywrócić zgodnie z żądaniami strony, tj. czy i które z wnoszonych przez Skarżącego żądań odnośnie treści nakazu skierowanego w stosunku do Politechniki należy uwzględnić. Generalny Inspektor może bowiem

wydać decyzję nakazującą administratorowi danych określone zachowanie wyłącznie w przypadku stwierdzenia, że w chwili wydania tej decyzji istnieje stan naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych. Wskazuje na to treść art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zgodnie z którym w przypadku naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, a w szczególności (pkt 1) usunięcie uchybień, (pkt 2) uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie, udostępnienie lub nieudostępnienie danych osobowych, (pkt 3) zastosowanie dodatkowych środków zabezpieczających zgromadzone dane osobowe, (pkt 4) wstrzymanie przekazywania danych osobowych do państwa trzeciego, (pkt 5) zabezpieczenie danych lub przekazanie ich innym podmiotom, (pkt 6) usunięcie danych osobowych.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że przepisy ustawy nie dają Generalnemu Inspektorowi kompetencji do nałożenia na administratora danych obowiązku zamieszczenia oświadczenia stwierdzającego, że naruszył przepisy prawa, zwłaszcza jeżeli chodzi - tak jak w niniejszym przypadku - o przepisy prawa pracy. Takie zachowanie może zaś nakazać sąd powszechny w ewentualnym postępowaniu dotyczącym naruszenia dóbr osobistych. Zgodnie bowiem z art. 24 § 1 zd. 1 i 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 ze zm.) ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie.

Ponadto wskazać należy, że brak odniesienia się przez organ w zaskarżonej decyzji do wniosku Skarżącego o przekazanie mu „danych instytucji Unii Europejskiej właściwej do rozpatrzenia skargi na postępowanie Pana Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych” wynika z faktu, że zaskarżona decyzja rozstrzygała sprawę upublicznienia jego danych osobowych utrwalonych w tekście uchwały Senatu Politechniki z dnia 25 czerwca 2008 r. przez Politechnikę, nie zaś kwestię przekazania powyższej informacji. Zasadne jest jednak wskazanie, że do rozpatrywania skarg na działalność organów administracji właściwe są organy krajowe. W szczególności zaś do skarg, których przedmiot jest objęty kontrolą przez sądy administracyjne zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.), a w przypadku skarg na inne działania organów tryb załatwiania skarg i organy właściwe do ich rozpatrzenia określają przepisy rozdziału 2 działu 8 Kpa.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego pkt 2 ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy wskazać należy, iż ta część uzasadnienia zaskarżonej decyzji odnosi się do treści uchwały Rady Wydziału Elektrycznego Politechniki. Zatem stawiany przez Skarżącego zarzut, że to ustalenie potwierdza rozpowszechnioną (w uchwale – uwaga Generalnego Inspektora) przez Politechnikę wersję, że Komisja Dyscyplinarna, której Skarżący był przewodniczącym prowadziła postępowanie „w związku dotyczącym przewodu habilitacyjnego” lub „związanego z powyższym przewodem habilitacyjnym”, świadczy jedynie o tym, że stwierdzenie, którego zarzut dotyczy nie jest błędne,

ponieważ dobrze oddaje treść powyższej uchwały, w której wskazano, iż „Rada Wydziału Elektrycznego po zapoznaniu się z: - wnioskiem o ukaranie dziekana Wydziału Elektrycznego, związanym z przewodem habilitacyjnym przeprowadzonym w Instytucie, karą nagany z pozbawieniem prawa do pełnienia funkcji kierowniczych w uczelni na okres czterech lat sformułowanym przez rzecznika dyscyplinarnego ds. nauczycieli akademickich.X, - Postanowieniem Uczelnianej Komisji Dyscyplinarnej ds. Nauczycieli Akademickich o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego związanym z przewodem habilitacyjnym Yprzeprowadzonym w Instytucie podpisanym m.in. przez przewodniczącego Uczelnianej Komisji Dyscyplinarnej ds. Nauczycieli Akademickich (skarżącego) oraz członka Uczelnianej Komisji Dyscyplinarnej ds. Nauczycieli Akademickich Z, po dyskusji na wniosek dziekana Wydziału Elektrycznego w głosowaniu tajnym uznaje uczestnictwo X, skarżącego, Z jako nauczycieli akademickich Wydziału Elektrycznego w tej procedurze za szczególnie naganne, wyjątkowo szkodliwe dla Wydziału Elektrycznego i niegodne nauczyciela akademickiego”.

W kwestii zarzutu dotyczącego pkt 4 ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy, zauważyć przede wszystkim należy, że Skarżący nie podważa faktu, iż w chwili wydania decyzji administracyjnej tekst uchwały Senatu z dnia 25 czerwca 2008 r. był dostępny jedynie w wewnętrznej sieci komputerowej uczelni. Skarżący zarzuca jedynie bezsensowność wskazywania tego faktu i podnosi, że należy ustalić przez jaki okres uchwała była dostępna również spoza wewnętrznej sieci komputerowej uczelni. Wobec powyższego wskazać należy, że Generalny Inspektor, jak każdy organ działający na podstawie przepisów Kpa, wydając decyzję administracyjną zobowiązany jest do rozstrzygnięcia w oparciu o stan faktyczny istniejący w chwili wydania tej decyzji. To stanowisko potwierdza orzecznictwo sądowe. W szczególności przytoczyć w tym miejscu należy wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 28 sierpnia 2008 r. w sprawie o sygn. akt III SA/Łd 66/2008, gdzie wskazano, iż „jak słusznie podkreślił organ II instancji, w doktrynie i orzecznictwie nie ma wątpliwości co do tego, iż organ wydający decyzję administracyjną jest obowiązany uwzględnić stan faktyczny ustalony w chwili wydania decyzji” oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 maja 2008 r. w sprawie o sygn. akt I OSK 761/07, gdzie stwierdzono, iż „GIODO ma obowiązek ustalenia, czy na datę wydawania rozstrzygnięcia w sprawie dane konkretnego podmiotu są przetwarzane oraz czy czynione to jest w sposób zgodny z prawem.” Zatem zasadnicze znaczenie dla prawidłowości zaskarżonej decyzji ma to w jaki sposób dane osobowe Skarżącego były przetwarzane w chwili jej wydania i dlatego niezbędne było wskazanie tej właśnie okoliczności w uzasadnieniu decyzji.

Niezależnie od powyższego, mając na uwadze, że organ rozpatrując ponownie sprawę nie może poprzestać jedynie na odniesieniu się do zarzutów podniesionych we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, ale zobowiązany jest ponownie dokonać jej oceny, wskazać należy, iż Generalny Inspektor podtrzymuje zawarte w zaskarżonej decyzji stanowisko, że Politechnika udostępniając w swojej wewnętrznej sieci komputerowej plik z zawierającym imię, nazwisko i tytuł naukowy Skarżącego skanem dokumentu w którym utrwalono treść uchwały z dnia 25 czerwca 2008 r. i wyniki głosowania nad nią, legitymuje się przesłanką określoną w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy, dopuszczającym przetwarzanie danych osobowych, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa.

W ocenie Generalnego Inspektora, Politechnika upubliczniając dane osobowe Skarżącego zawarte w treści uchwały nie wykracza poza uprawnienie przyznane aktami prawa powszechnie obowiązującego. Politechnika umożliwia bowiem dostęp do tekstu uchwały w postaci elektronicznej jedynie użytkownikom wewnętrznej sieci komputerowej podczas, gdy uchwały podejmowane przez Senat Politechniki niewątpliwie stanowią informację publiczną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.), która może być udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej, tj. urzędowym publikatorze teleinformatycznym stworzonym - co wynika z treści art. 8 ust. 1 powyższej ustawy - w celu powszechnego udostępniania informacji publicznej.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 5 powyższej ustawy obowiązane do udostępniania informacji publicznej są władze publiczne oraz inne podmioty wykonujące zadania publiczne, w szczególności podmioty reprezentujące inne osoby lub jednostki organizacyjne, które wykonują zadania publiczne lub dysponują majątkiem publicznym, oraz osoby prawne, w których Skarb Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub samorządu gospodarczego albo zawodowego mają pozycję dominującą w rozumieniu przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów. Politechnika jest posiadającą osobowość prawną uczelnią publiczną powołaną rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 30 listopada 1949 roku (Dz. U. Nr 61/49, poz. 480), czyli niewątpliwie ciąży na niej obowiązek wskazany w powyższym przepisie. Art. 1 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej wskazuje, że każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną. Do tej kategorii niewątpliwie zalicza się informacja odnośnie stanowiska Senatu w sprawie uchwały podjętej przez Radę Wydziału Elektrycznego. W myśl art. 8 ust. 3 powyższej ustawy podmioty, o których mowa w art. 4 ust. 1 i 2, obowiązane są do udostępniania w Biuletynie Informacji Publicznej informacji publicznych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3, pkt 4 lit. a) tiret drugie, lit. c) i d) i pkt 5. Podmioty, o których mowa w zdaniu pierwszym, mogą udostępniać w Biuletynie Informacji Publicznej również inne informacje publiczne. Zatem udostępnieniu w Biuletynie Informacji Publicznej obligatoryjnie podlegają informacje o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3, pkt 4 lit. a) tiret drugie, lit. c) i d) i pkt 5, a fakultatywnie również inne informacje publiczne. W związku z powyższym - mając na uwadze, że jeżeli dozwolone jest więcej (powszechne udostępnienie danych), to tym bardziej dozwolone jest mniej (udostępnienie danych jedynie przy wykorzystaniu wewnętrznej sieci komputerowej) – sposób w jaki Politechnika udostępnia dane osobowe, których dotyczy niniejsze postępowanie, nie wykracza poza granice w jakich może tego dokonać.

Poza tym sposób, w jaki Politechnika informuje o treści decyzji jej organów określony został w § 8 ust. 3 jej statutu. Statut ten zarówno w brzmieniu obecnie obowiązującym, jak i w brzmieniu obowiązującym przed zmianami wprowadzonymi uchwałą senatu nr 194/2009/2010 z dnia 30 czerwca 2010 r. przewiduje formę elektroniczną publikacji tekstów uchwał, zarządzeń i poleceń. Zatem opublikowanie tekstu uchwały przez zamieszczenie jej w sieci komputerowej uczelni jest wypełnianiem statutowego obowiązku Politechniki.

Zaznaczyć jednocześnie należy, że ze względu na fakt, iż dane osobowe Skarżącego widnieją w treści uchwały w związku z pełnioną przez niego w Politechnice funkcją, nie ma zastosowania w niniejszej sprawie ograniczenie prawa do informacji publicznej ze względu na

prywatność osoby fizycznej. Zgodnie bowiem z art. 5 ust. 2 zd. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej ograniczenie to nie dotyczy informacji o osobach pełniących funkcje publiczne, mających związek z pełnieniem tych funkcji, w tym o warunkach powierzenia i wykonywania funkcji, oraz przypadku, gdy osoba fizyczna lub przedsiębiorca rezygnują z przysługującego im prawa.

Podsumowując, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, po ponownym przeanalizowaniu zebranego materiału dowodowego i rozpatrzeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nie znalazł podstaw do wydania rozstrzygnięcia o innej treści, niż w zaskarżonej decyzji.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).